

ע"פ 4972/03/17 - מוחמד חסארמה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 4972-03-17 חסארמה(אסיר) נ' מדינת ישראל
בפני כבוד השופט אמיר טובי
המבקש מוחמד חסארמה (אסיר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להורות על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בן 7 חודשים שהוטל על המבקש במסגרת תיק 5530-12-13 על ידי בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט א' קאופמן) ביום 18.1.17.

המבקש הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, אי ציות להוראות שוטר, נהיגה בקלות ראש ונהיגה ללא תעודת ביטוח תקפה. הואיל ולחובת המבקש עמד עונש מאסר מותנה למשך 7 חודשים בתיק אחר, הפנה אותו בית משפט קמא לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בטרם שמיעת הטיעונים לעונש. בסופו של יום, הטיל בית משפט קמא על המבקש 3 חודשי מאסר בפועל אגב הפעלת עונש המאסר המותנה בתיק האחר לתקופה של 7 חודשים באופן חופף. נקבע כי בסך הכל יירצה המבקש מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים.

ביום 2.3.17 (יום ה' בשבוע) הוגשה בקשת המבקש להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר אותו אמור היה להתחיל לרצות ביום 5.3.17 (יום א'). בהחלטתי שניתנה בו ביום הוריתי כי הדיון בבקשה יתקיים ביום 7.3.17 תוך שציינתי כי לא נעלמה מעיני העובדה שהמבקש אמור להתחיל ריצוי עונש המאסר מיידית, אולם משבחר להגיש את הערעור ובקשת העיכוב ברגע האחרון, אין לו להלין אלא על עצמו. באותה החלטה הפניתי לעמדת בית המשפט העליון בכגון דא, לפיה "אין לקבל נוהג זה של הכתבת לוח זמנים לבית המשפט מתוך תקווה שיינתן עיכוב ביצוע אך בשל קוצר הזמן" (רע"פ 2669/04 לוי נ' מדינת ישראל (17.3.2004)). לאור כך, החל המבקש לרצות את עונשו עובר להכרעה בבקשתו.

בדיון שהתקיים בפניי היום, חזר ב"כ המבקש על הטענות שהעלה בבקשתו שעיקרן הטענה כי באם ירצה המבקש את עונש המאסר עד למועד שמיעת הערעור, ייגרם לו עוול בלתי מידתי. על מנת שלא ירצה חלק ניכר ממאסרו טרם שמיעת ערעורו, התבקש בית המשפט להורות על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בגזר הדין.

המשיבה התנגדה לבקשה בהפנותה לעברו התעבורתי של המבקש המעיד על כך שמדובר בעבריו תעבורה. המשיבה הוסיפה כי העבירות בהן הורשע המבקש במקרה דנן הן חמורות וגזר הדין אינו מצדיק התערבות ערכאת הערעור. נטען כי בית משפט קמא הביא בחשבון את כלל נסיבותיו האישיות של המערער, שחלקן אף נסקרו בתסקיר שירות המבחן.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא של הדיון היא כי נאשם שהורשע בדין יחל לרצות את עונשו עם מתן גזר הדין, כאשר רק נסיבות חריגות יביאו לעיכוב ביצוע העונש (ראו: ע"פ 2690/16 לוייה נ' מדינת ישראל (26.9.2016); ע"פ 4502/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.6.2016)).

בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, נדרש בית המשפט לבחון מספר שיקולים ובהם חומרת העבירה בה הורשע המבקש, תקופת המאסר שנגזרה עליו, טיב הערעור וסיכוייו להתקבל, עברו הפלילי של המבקש ונסיבותיו האישיות (ראו לדוגמא: ע"פ 774/17 ח'טאב נ' מדינת ישראל (31.1.2017); ע"פ 8625/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2016)).

לטעמי, יישום המבחנים הנ"ל בענייננו מוביל למסקנה כי יש לדחות את הבקשה. אנמק מסקנתי זו.

כתב האישום שהונח בפני בית משפט קמא מלמד על ביצוע עבירות תעבורה חמורות. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 24.10.11 נהג המבקש ברכב פרטי בכפר בענה. המבקש לא ציית להוראות שוטרים ונמלט מהם בנסיעה פרועה תוך נהיגה בקלות ראש וסיכון עוברי דרך. עוד נאמר כי המבקש נהג ברכב בהיותו בזמן פסילה שיפוטית מהחזיק ו/או לקבל רישיון נהיגה, פסילה שהוטלה עליו על ידי בית משפט לתעבורה בצפת. בנוסף, המבקש נהג ללא רישיון נהיגה תקף שפג בחודש ספטמבר 2004. באותו מעמד נהג המבקש גם ללא ביטוח תקף. הנה כי כן, לא מדובר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה בלבד, עבירה חמורה כשלעצמה, אלא בעבירות נלוות אחרות שהחמורה שבהן הינה אי ציות להוראת שוטרים וניסיון ההמלטות של המבקש תוך סיכון עוברי דרך. בסופו של יום גזר בית משפט קמא על המבקש עונש מאסר בפועל למשך 3 חודשים לצד עונשים נלווים. בנסיבות, ספק אם ניתן לקבוע כי סיכויי הערעור להתקבל טובים.

אף עברו התעבורתי של המבקש עומד לו לרועץ. ביום 28.4.10, כשנה עובר לביצוע העבירה נשוא הדיון, גזר בית משפט לתעבורה בצפת על המבקש 50 חודשי פסילה בפועל לאחר הרשעתו בעבירה של נהיגה בזמן פסילה בהעדר רישיון נהיגה תקף וביטוח תקף. מכאן שבמהלך פחות משנתיים נתפס המבקש כשהוא נוהג בזמן פסילה בשתי הזדמנויות שונות. לבד מעבירות אלו, לחובתו של המבקש הרשעות נוספות ובכללן בעבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה בזמן שרישיון הרכב פקע, נהיגה בקלות ראש, אי ציות להוראת שוטר ועוד כהנה.

נכון הוא שהמאסר שהוטל על המבקש, העומד על 7 חודשים, הינו קצר יחסית. יחד עם זאת, עובדה זו אינה חזות הכל ולצידה יש לשקול טעמים אחרים אותם יש להביא בחשבון. בהקשר זה אציין כי שמיעת הערעור נועדה ליום 5.4.17, כך שאין לומר כי המבקש ירצה חלק ניכר מעונשו עוד בטרם שמיעת ערעורו.

לצד כל השיקולים שמניתי, יש גם להביא בחשבון את העובדה שהמבקש כבר החל בריצוי עונשו. לפיכך, נדרשים טעמים מיוחדים כדי להצדיק את דחיית עונש המאסר (ראו: ע"פ 5961/11 קאסם נ' מדינת ישראל (25.1.2012); ע"פ 2818/10 נג'אר נ' מדינת ישראל (7.10.2010)). לא מצאתי כי בענייננו מתקיימים אותם טעמים חריגים שיצדיקו

קטיעת המאסר אותו החל המבקש לרצות.

על יסוד מקבץ האמור, אני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ט' אדר תשע"ז, 07 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.